

Posudek diplomové práce

Jitka Horáková: Dítě na prahu 21. století. Role linky bezpečí v procesu socializace českých dětí a mládeže

Diplomantka zpracovala celkem relevantní společenské téma usilujíc o propojení teoretického a empirického přístupu. Analýza volání na linku bezpečí představuje nesporný přínos a dává práci určitou informační hodnotu. Přesto mám při četbě práce trochu smíšené pocity: jeví se mi jako poměrně extenzivní, příliš rozmáchlá a ne zcela domyšlená.

Už sám titul práce je nabubřelý, ani podtitul nenaznačuje, oč v práci jde. Závěr práce vůbec neshrnuje odpověď na otázku, jako je role linky bezpečí (má-li taková otázka vůbec smysl) v procesu socializace, je jen volnou a velmi obecnou úvahou. První dvě kapitoly mají k tématu jen velmi volný vztah, jakkoli je autorka zpracovala „standardně“ za použití poměrně reprezentativní literatury. Používané charakteristiky autorů působí ovšem trochu školometsky (a někdy nepřesně, viz Bourdieu -17). Autorka místy dost zjednodušuje – např. již u Festingerovy teorie (4). Nejzajímavější motivy autorka nechává stranou – např. „nová sociologie dětství“ (7).

Některé teze považuji za sporné: na s. 22 jde o ono „nedávno“ a o názor, že subkultury posouvají hodnotový vývoj celé společnosti. Na s. 24 chybí odkaz na práci Švejcarovu, přemíra „tematizací“ možná naznačuje podlehnutí zdrojům (Nosál).

Ze stylistického hlediska ruší, když autorka mluví o sobě ve třetí osobě (31). Práce s odkazy není stoprocentní (Coleman není v seznamu literatury, apod.).

Základní otázka se však týká empirické části. Ta je solidně zpracována, ale pro objektivní zhodnocení přínosu diplomové práce je třeba vědět, zda jde o primární analýzu dosud nezpracovaných dat, anebo o sekundární analýzu. Doufám, že třetí možnost – pouhé převzetí z nějaké výroční zprávy připravené někým jiným – nepřipadá v úvahu. Zařazení kazuistik práci oživuje, ale i zde by bylo dobré vědět, zda jde o konkrétní autorčiny zkušenosti. Čtenáři je sice celkem jasné, že autorka se v dané oblasti aktivně angažuje, ale její metodologický přístup zůstává zahalen tajemstvím (diplomatka nepracuje se schématem otázka – hypotéza – ověření – závěr).

Práci je možno označit jako přijatelnou a schopnou obhajoby. Přesto kvůli řadě nejasností je třeba jako výchozí bod jejího hodnocení navrhnout stupeň „dobře“.

Praha, 17.9.2006

Doc. PhDr. Jiří Buriánek, ČSc.